

ter tilfælde, hvor den ene af to indehavere af forældremyndigheden er forhindret i at træffe bestemmelse om barnets personlige forhold. Bestemmelsen forudsættes i øvrigt i praksis anvendt i overensstemmelse med den gældende regel i myndighedslovens § 21.

Til § 26

§ 26 om midlertidigt samvær afløser myndighedslovens § 25.

Med afgrænsningen af bestemmelsen i lovforslagets § 16 om samvær for den af forældrene, der ikke har barnet boende, er behovet for midlertidige samværsafgørelser blevet mindre. Når barnet har fået bopæl hos den ene af forældrene, kan den anden af forældrene rette henvendelse til statsamtet med anmodning om at få fastsat samvær efter § 17. Dette gælder, selv om der er fælles forældremyndighed, og også i de tilfælde, hvor der verserer en forældremyndighedssag, jf. herved bemærkningerne til § 16.

Bestemmelsen om fastsættelse af midlertidigt samvær foreslås dog bevaret, idet det ikke kan udelukkes, at en ansøgning efter § 17, stk. 1, af ansøgeren kan opfattes som indeholdende en godkendelse af barnets faktiske bopælsforhold eller af den anden af forældrene blive fortolket som et svaghestegn under en verserende tvist. Den, der fremsætter anmodningen om samvær, kan derfor have interesse i at anvende bestemmelsen i lovforslagets § 26 fremfor reglen i lovforslagets § 16 for at tilkendegive, at der ikke (endnu) er enighed om, hvor barnet skal bo, eller hvem forældremyndigheden skal tilkomme.

Det afgørende for anvendelsen af § 26 er, at der verserer en sag om forældremyndighed eller samvær. Det er ikke nødvendigt, at der er anlagt en retssag om forældremyndighed. Forberedende skridt, f.eks. i form af en ansøgning om fri proces til statsamtet, er nok.

I myndighedsloven er der ikke regler om midlertidigt samvær under en verserende samværs sag, men kun om midlertidigt samvær, hvis der verserer en sag om forældremyndighed. Statsamtet kan være nødt til at udsætte samværs sagen på grund af forvaltningslovens regler om partshøring eller med henblik på gennemførelsen af en børnesagkyndig undersøgelse. Behandlingen af en klage over statsamtets afgørelse vil også kunne bevirke en forsinkelse af sagen. Hvis der er tale om udfærdigelse af en samværsresolution for første gang, har ansøgeren under sagens behandling ikke mulighed for at få gennemtvunget et samvær. Det foreslås derfor som noget nyt, at statsamtet under en verserende samværs sag skal kunne træffe afgørelse om midlertidigt samvær. Herved sker der en

væsentlig udvidelse af området for midlertidige samværsafgørelser.

Reglen om en midlertidig samværsafgørelse vil også kunne anvendes til at begrænse, ændre eller suspendere et eksisterende samvær i tilfælde, hvor der er indgivet anmodning til statsamtet om ophævelse af samværet. I praksis træffer statsamtterne allerede i dag tidsbegrænsede afgørelser om samvær i tilfælde, hvor der er indgivet ansøgning om ophævelse af samværet.

Kriteriet for afgørelsen efter § 26 vil i alle tilfælde være, hvad der er bedst for barnet under sagen.

Omfanget af et midlertidigt samvær under en verserende forældremyndighedssag må fastlægges i lyset af, at det netop er meningen, at barnet skal bevare kontakten med begge forældre, indtil forældremyndighedstvisten er afklaret. Det afgørende er som anført, hvad der er bedst for barnet under sagen. En manglende eller begrænset kontakt med barnet i denne periode bør ikke kunne komme til at indgå som et argument, når den endelige afgørelse om forældremyndighed skal træffes. Der vil således kunne fastsættes samvær ud over det, der i øvrigt ville være muligt inden for rammerne af sædvanlig praksis for fastsættelse af samvær.

Den midlertidige afgørelse om samvær under en forældremyndighedssag vil bortfalde, når der er truffet en aftale eller afgørelse om forældremyndigheden, der kan fuldbyrdes. I andre tilfælde vil en midlertidig afgørelse om samvær blive afløst af en endelig afgørelse herom. Falder forældremyndigheds- eller samværs sagen væk, vil det midlertidige samvær ligeledes bortfalde. Det er i modsætning til ved afgørelser om midlertidig forældremyndighed, jf. § 22, 3. pkt., og § 24, 2. pkt., ikke fundet nødvendigt at anføre i lovtæksten, hvornår det midlertidige samvær ophører.

Til § 27

§ 27 om ændring af midlertidige afgørelser svarer til myndighedslovens § 22, idet den dog også omfatter de midlertidige samværsafgørelser. Det har derfor været nødvendigt i 2. pkt. at begrænse rettens saglige kompetence til alene at omfatte ændring af forældremyndighedsafgørelser.

Til kapitel 5

Børnesagkyndig rådgivning

Til § 28

Kapitel 5 med overskriften »Børnesagkyndig rådgivning« indeholder en enkelt bestemmelse, § 28, der afløser myndighedslovens § 27 a.